

Dobila je hiter odgovor: „Vaša želja je kavalirju ukaz!“

Tedaj jo je zbolelo prav v dnu duše. Videla je, da je zanjo izgubljen in da ne postane več njegova. Več se ni hotela ponižati. Da bi mu pisala naravnost: „Pozabite, kar je bilo tisti večer, in pridite, danes Vam odgovorim drugače“, ji je branila sramežljivost in ponos. Videla je, kako moško ravna, da niti edinemu prijatelju ne govori o tem. Zazdel se ji je velik in močan.

In ona je bila tako majhna in slabotna v primeri ž njim.

Sedaj ga je ljubila bolj, kot si je mislila. Zavila se je v blazino in zajokala tako srčno v silni bolesti, da bi se je usmilil, gotovo usmilil in odpustil, ko bi jo videl. A skrivati je morala svojo zgodbo, ker ni hotela, da bi se ji ljudje smejali.

Ko bi vsaj vedela, če jo ljubi še. A negotovost ji je silila v dušo in ji polnila vsako misel... Kaj ji je on, je vedela šele sedaj, ko je mislila, da je izgubljen zanjo za veke.

V.

Bila je neizmerno nesrečna. Ogibala se je družbe, pustila vse veselice in neredkokdaj jokala.

Doma so jo zaman vpraševali, kaj ji je. Nikomur ni povedala svoje bolesti, trpela je sama. Hodila je v gozd in sanjala za srečo, ki je odšla in se ne vrne več... Zakaj ljubila ga je iskreno. Ko je gledala s samotne klopice na krvavo nebo, se ji je zdelo, da je to večerna zarja njenega upanja in

hrepenenja in da pride zanjo noč, temna, črna, strašna, in da ji nikdar ne prisije jutro.

Emil jo je skrivoma opazoval in zasmilila se mu je... Šel je za njo in kot slučajno jo je srečal. Pozdravil jo in ji podal roko. Začudeno ga je pogledala, njen modri pogled je bil zaviti v meglo žalosti. Skoro se je stresla in strepetala je nalahko.

Božajoče in prijazno ji je dejal: „Nikar ne jokajte! Vaše solze me bole!“

Ponos se je dvignil v njej in pogled, ki ni bil nič kaj prijazen, ji je švignil izpod obrvi. Molčala je. Mislila je, da jo hoče le mučiti.

„Ne jokajte za mano, Berta! Glejte, Vaše solze mi delajo krivico. Očitajo mi krutost. In vendar ste jih rodili Vi. V Vaših rokah so bile zvezde in zlato, toda zavrgli ste jih sami, ker jih niste marali. Da, to je bilo nekdanj. Sedaj bi ravnali drugače. Berta, tudi danes še vpletajo moje želje v Vaše laske zlate zvezde in postiljajo na Vaša pota bisere. Stegnite roko in primite jih. Nekoč jih niste marali. Pokopal sem tisti večer, pokopali ste ga tudi Vi. Zato ni več spominov na ono, kar je bilo. Solze so jih izsušile in dajte, da Vam te solze otrem! Berta, ali hočete, da Vas jutri zasnobim?“ ...

Tedaj se je zgodilo, da so cvetke sklonile glave k tlom, ker niso hotele moliti dveh srečnih...

* * *

Ne pripovedoval bi vam tega intermezza iz življenja Berte in Emila, ko bi se mi ne zdelo, da si je Emil priboril Bertino ljubezen in svojo srečo kot mož, dasi si je kot mladenič ni mogel.

Refren.

Zložil Josip Lovrenčič.

Ko mi spomin v življenja knjigi lista
in pridem miren do strani, ki nanje
s krvjo pisala je ljubezen sanje,
otožen spomnim se idealista.

— Povrni hlapcu, o Gospod, oči,
ki so ga vedno varale na sveti,
ko hodil je v objemu mladih dni!

In res, da morem, bi posnel Psalmista
na harfi sladko-zvočni in igranje
bi moje vzdih bil iz noči brezdanje,
kot hrepeni po nebu duša čista:

Če v rožah zrl bo lilije cveteti
in kjer so lilije, rdečo kri —
v zahvalo ti ne neha himen peti!

